

Ahoj, kamarádi!

Za několik dní oslavíme malé výročí – 10. března 2004 vyšlo historicky první číslo OMPUSE (máme tedy narozeniny ve stejný den jako Sharon Stoneová a Walker, Texas Ranger čili Chuck Norris). Skoro jako by to bylo včera, kdy všichni drželi v ruce těch několik listů papíru a prohlíželi si to, co jsme napsali a pracně dali dohromady. Doufám, že jste s naší prací spokojeni, že se vám OMPUSE stále líbí a že nám zachováte přízeň i v dalších letech.

-mak-

SPORT

Švédské hokejové hry

Tento víkend probíhala poslední reprezentační generálka před mistrovstvím světa v hokeji a to byly Švédské hokejové hry.

Naši hokejisté odehráli 3 zápasy. V první zápase reprezentanti prohráli se Švédy 3:2 po samostatných nájezdech. V druhém utkání s Finy byli reprezentanti jasně lepší, ale vyhráli až v prodloužení 3:2.

Čeští hokejisté se radují z prvního gólu proti Rusku

Poslední utkání naši zvládli a Rusy porazili v normální hrací době 4:3 a obsadili ve Švédsku krásné druhé místo.

Konečné pořadí turnaje:

1. Švédsko (8 bodů), 2. Česko (6 bodů), 3. Rusko (2 body), 4. Finsko (2 body).

All Star tým Švédských her:

Lundqvist (Švédsko) – [Židlický](#) (Česko), Rhodin (Švédsko) – Pärssinen (Finsko), Zetterberg (Švédsko), Kovalčuk (Rusko)

-vok-

Velikonoční deník neznámého chlapce

24. března - čtvrtek, Léta Páně 33

Můj milý deníčku. Dneska se stala taková zvláštní věc. Pomáhal jsem připravovat jednu velikonoční večeři a byl tam takovej zvláštní muž, který se jmenoval...jak se jen jmenoval? něco na J... joo už vím, Ježíš.

Spolu s ním tam bylo ještě 12 dalších mužů, asi jeho kamarádi. Ten Ježíš říkal něco o tom, že ho dnes někdo zradí a všichni ty kamarádi se začali ptát: „jsem to snad já?“ Nakonec Ježíš řekl, že je to ten, který

s ním omočí ruku v míse. Ten muž, kterýho označil, se mi už od začátku nějak nezdál, choval se hrozně podezřele. Potom Ježíš požehnal chleba a víno a dal pít a jíst těm dvanácti mužům. Pak odešli a chvíli se nic nedělo. Najednou jsem uslyšel nějaký hluk, a tak jsem se šel podívat ven. Uviděl jsem toho muže, kterého Ježíš označil za zrádce, jak k němu přistoupil a políbil ho. Najednou kde se vzali tu se vzali, objevili se tam vojáci a zatkli Ježíše. Jeden z Ježíšových kámošů ho chtěl bránit a uťal jednomu vojákovu ucho. Ježíš ho ale zastavil a vojáci si ho odvedli. To jsem zvědavý, co s tím Ježíšem bude, doufám, že mu nic neudělaj...

25. března - pátek, Léta Páně 33

Dneska se stalo něco strašného. Šel jsem se mrknout na náměstí a uviděl jsem tam Piláta a toho Ježíše ze včerejška. Bylo tam hrozně moc lidí a všichni křičeli „ukřižuj ho!“, ale Pilátovi se do toho podle mě teda moc nechtělo. Pak začli všichni křičet ještě víc a Pilát dal teda Ježíše zbičovat. Vojáci mu nasadili takovou korunu z trní a dali mu červený plášť. Jenže to těm lidem nestačilo... křičeli, ať ho

ukřižuje. Nakonec to ten Pilát nevydržel, umyl si ruce a vydal jim Ježíše k ukřižování. Zkoušel jsem se ptát lidí, co ten Ježíš proved tak strašnýho,

ale nikdo mi nebyl schopný dát jasnou odpověď. Dali mu na záda kříž a poslali ho na takovou vysokánskou horu, která se jmenuje Golgota, což znamená lebka. Šlo tam spolu nim spoustu lidí, a tak jsem rozhod, že půjdu taky a zkusím Ježíše zachránit. Bylo to strašně do kopce, měl jsem co dělat, abych tam vylez a to sem ani neměl kříž na zádech. Ježíš za cestu třikrát upadl. Pak se všechno hrozně rychle semlelo a než jsem stačil Ježíše

zachránit, tak ho ty hrozný vojáci ukřižovali...nemohl jsem se na to koukat a radši jsem utekl...V poledne se setmělo a byla tma až do tří hodin, hrozně jsem se bál. Určitě to bylo nějaký znamení...

26. března - sobota, Léta Páně 33

Dnes se nic zvláštního nestalo. Pořád myslím na včerejšek. Je to zvláštní, ale mám pocit, že ten člověk nezemřel. Ne... on nemohl zemřít. Dokonce jsem se doslech, kde má hrob. Zejtra se tam půjdu podívat...

27. března - neděle, Léta Páně 33

Ano věděl jsem to... Ježíš je živý!!!

Ale abych to řekl celé od začátku. Šel jsem se podívat k tomu hrobu. Teda nešel jsem až k němu, ale schoval jsem se za strom, protože jsem spatřil ženu, kterou jsem viděl už v pátek na Golgotě. Myslím, že se jmenuje Marie Magdalská. Ta žena měla hlavu v dlaních a plakala. V tu chvíli jsem si všiml, že je kámen od hrobu odvalen. Najednou se tam objevil nějaký muž, myslel jsem, že to je zahradník. Začal rozmlouvat s Marií. Najednou Marie vykřikla „Mistře“. V tu chvíli jsem uviděl zahradníkovi do tváře. Byl to Ježíš...

-bět-

Dramatický kroužek se opět otevírá

Dramatický kroužek po krátké přestávce opět zahajuje činnost. Těšíme se na Vás nově ve **čtvrtek** od **17:30** do 19:00. Bližší informace Vám podá Myška na telefonním čísle 608 532 909.

Výlet Pendolinem

29.1.2005

Chcete-li si s někým dát koncem ledna v ranních hodinách sraz, za žádnou cenu se nedomlouvejte na Masarykovo nádraží. Ačkoli termín „hala u pokladen“ působí solidním a především dobře vytápěným dojmem, zdání v tomto případě klame. Možná se jedná o silně subjektivní pocit, ale čekáním v neustálém průvanu jsem nabyl přesvědčení, že v oné hale by zmrzla snad i nemrznoucí směs.

Postupně se objevovali i další účastníci výletu, takže nakonec nás v mrazivé nádražní hale stálo deset – Káča s Tomášem, Lukáš, Ondřej Plch, Luďa, Řepa, David a Martin Španělovi, Martin Koumák a já. O.T. ani Jarka, ačkoli oba přislíbili účast, se nedostavili. V zájmu obsazení výhodných míst jsme okamžitě vyrazili na příslušné nástupiště... a tam jsme spatřili *vlak*. Vlak hodný toho jména. Vlak třetího tisíciletí. („Dost divnej vlak,“ jak to později komentoval Lukáš, když zjistil, že souprava se při jízdě chová velice neromanticky, jelikož nedrncá.) Po několika okamžicích nejistoty se rozzářilo nepatrné světélko u dveří, ty se vzápětí otevřely a my jsme mohli nastupovat. Díky prozíravě zvolenému času srazu jsme vybojovali dostatek sedadel, a tak jsme mohli celou cestu

absolvovat ve velice pohodlných pozicích. Každý se bavil jinak – Luďa s Řepou hráli piškvorky, Lukáš vše kritizoval, Ondřej hrál na kytaru a Káča nás krmila jakousi španělskou čokoládovou specialitou. Vlaková četa se činila, rychlost během jízdy vystoupala až na neuvěřitelných 161 km/h.

V Děčíně jsme se po dlouhé debatě s mluvícím orientačním plánem rozhodli navštívit Pastýřskou stěnu, pískovcový masiv s rozhlednou. Ještě předtím jsme však museli občerstvit v restauraci U Mostu, kde nás personál upozornil, že slibovaný výťah je už několik let mimo provoz. Tato

zdrucující zpráva některé odradila od plánovaného výstupu, takže nakonec se nás na vrchol vydalo pouze sedm. Výhled byl úžasný a inspiroval nás

k soutěži „kdo dohodí nejdál sněhovou koulí“. (Přirozená skromnost mi brání uvést, kdo v soutěži zvítězil.)

Po sestupu se k nám připojili zmínění tři lenoši, načež jsme vyrazili směrem k nádraží, abychom stihli vlak do Prahy. Cestou jsme ještě zvládli letmo navštívit Děčínské okresní muzeum, kde jsme si koupili nějaké ty suvenýry a kde se prý nesmělo fotit.

Protože ten den už žádné Pendolino do Prahy nejelo, museli jsme se (k Lukášově velkému zadostiučinění) spokojit s „obyčejným“ vlakem. S krátkým přestupem v Ústí nad Labem jsme

bez větších problémů dorazili domů.

-kou-

Na přechodu pod Děčínským zámkem

Luďa neodložil mobil ani při výstupu na Pastýřskou stěnu

Tomáš a Káča v restauraci U Mostu

Ondřej hraje na kytaru

Daniel Landa

O autorovi písničky *Morituri te salutant* Karlu Krylovi jsme se zmiňovali již v [OMPUSE 3/2004](#). Já bych dneska ale chtěla říci něco o člověku, který tuto slavnou a poměrně starou písničku předělal do podoby, která je dnešním mladým (jak nám s oblibou říkají ☺) trochu bližší. A tímto člověkem je Daniel Landa!

Daniel Landa se narodil 4.11.1968 v Praze. V roce 1990 se oženil s Mirjam Müller, která je původem z Německa. Spolu vychovávají dcery Anastázii (*1998) a dvojčátka Roxanu a Rozálii (*2003). V roce 1988 absolvoval na pražské konzervatoři obor hudebně-dramatický, avšak herectví se věnoval pouze příležitostně.

Jako herec účinkoval v českých filmech – *Proč, Černí baroni...* a v německém seriálu *Alles ausser Mord (Všechno kromě vraždy)* pro televizní stanici [PRO7](#).

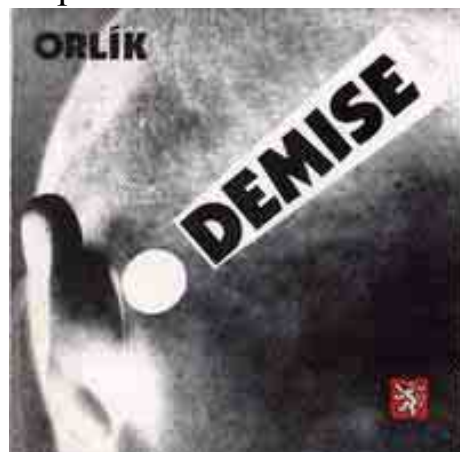
Nejpodstatnější částí Landovy osobnosti je jeho hudební tvorba. Kromě toho, že je Daniel Landa známým zpěvákem, tak si sám skládá hudbu, libreta a píše texty.

Již v roce 1987 spolu s kamarádem Davidem Matáskem zakládá kapelu Orlík, kdy název převzali ze stejnojmenné vinárny Orlík. Kapela Orlík koncertovala především v dobách totality a sváděla boj s cenzurou komunistického režimu.

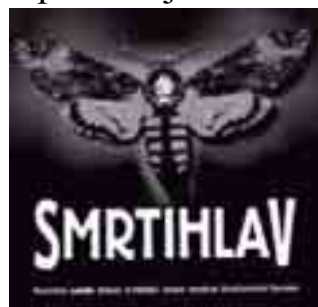
Hned po prvním oficiálním albu v roce 1990 a koncertě se ocitl Orlík pod kritikou novinářů. A tak začala v mnoha případech zcela nesmyslná a nepodložená kritika z nejrůznějších stran. Mnoho fanoušků Orlíku nepochopilo obsah písní a tak nastartovali neodvratný konec kapely.

Druhé album pojmenoval Daniel *Orlík – Demise*. A to byl definitivní konec kapely Orlík.

Především pro Daniela Landu to byl začátek něčeho nového...

V roce 1992 se vydal na sólovou dráhu začínající deskou *Valčík* a pokračující rozsáhlou diskografií: 1994 *Chcípily dobrý víly*, 1997 *Pozdrav z fronty*, 1998 *Smrtihlav*, 1999 *Konec*, 2000 *Best of LANDA*, 2002 *9mm argumentů*. Dohromady obdržel dvanáct zlatých a pět platinových desek, v roce 2000 byl vyhlášen firmou EMI „nejúspěšnějším českým autorem za posledních deset let“.

V roce 1996 napsal společně s manželkou Mirjam Müller-Landa scénář a hudbu k dirty muzikálu *Krysař*, který se hrál také v Německu, Rakousku a Slovensku. V roce 2002 se *Krysař* vrátil v obnovené premiéře označován jako „kultovní“.

Daniel

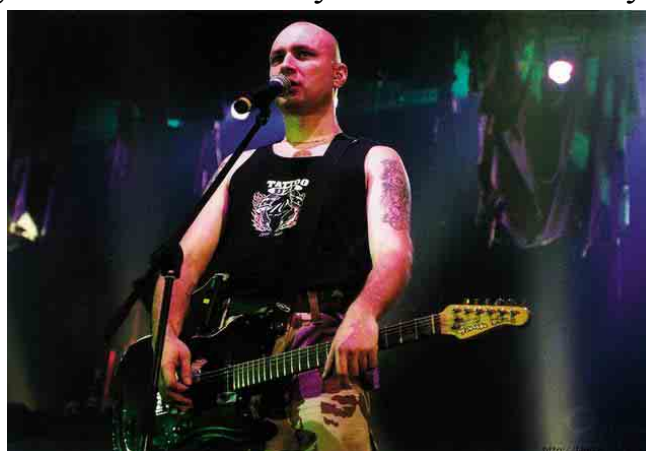
Landa se ve svém životě ale nezaměřuje jen na svou sólovou tvorbu, nýbrž se také věnuje svým dalším zálibám (zpěv totiž považuje za svoji zálibu).

Od roku 1996 úspěšně jezdil autokros, a to na profesionální úrovni – 6. místo v Evropě. V roce 1998 ve spolupráci s týmem ProCa-PTE-

Holoubek se Dan dostal k testování trucků. Z testování se brzy vyvinula týmová dvojice (Koloc, Landa). V roce 1998 skončil šestý na ME v autokrosu a v roce 1999 byl vyhlášen mezi trucky nováčkem sezóny, v roce 2000 byl pátý v ME v truck racingu. V roce 2001 Dan opouští dráhu pilota trucků a usedá do vozu v soutěži rallye. V současné době jezdí rallye v kategorii N4.

Jak jsem již řekla, naše milovaná písnička ze strany 42 má sice svou dlouhou a slavnou historii, ale otázkou je, komu vděčí za svou nynější oblibu víc – jestli Karlu Krylovi nebo Danielu Landovi.

Lyžák v Jablonečku

Jednoho dne někoho napadlo, že by se mohl uspořádat víkend na lyžích. Byl to výborný nápad. Dali hlavy dohromady, odhlasovali vedoucí a mohlo se jet. Dne 3. února ve 14 hodin jsme se sešli a podívali jsme se oněm odvážným vedoucím do tváře. Jitka, Lucinka a Lukáš. Než jsme se vzpamatovali, už ubíhala krajina všude kolem nás. Někteří jedli, jiní hráli karty, ostatní se snažili spát. Pokud se jako problém nepočítá to, že jsme málem nevystoupili, tak cesta proběhla bez problémů, dokonce jsme dorazili o hodinu dříve. Fara byla již přichystaná. Nejprve pan farář vyvalil oči, ale když zjistil, že Jitku posloucháme na slovo, uklidnil se. Dnes jsme se už jen najedli a honem šli spát, abychom načerpali sílu na zítřejší lyžování. Ráno, jako každé jiné, bylo mrzuté.

Jitku posloucháme na slovo

Nikomu se nechtělo ze spacáků a když zjistili, že se vlastně chystáme do té kruté zimy, tak se

zachruli ještě víc. To jim ovšem nebylo nic platné a tak všichni za chvíli seděli u stolu a ospale na sebe mžourali. První dvě jízdy na svahu vypadaly

následovně:

„Pozoor jedu, promiňte pane- a jáje stromek.“. Jinak jsme si tam pěkně zadováděli. Jedinou výjimku tvořili běžkaři, kteří se vydali mně neznámo kam. Ze svahu jsme se vrátili promrzlí. Chvíli jsme hráli

Mafiány a pak jsme dostali večeři. Ale ta byla!!! Vařila ji Jitka, byly to těstoviny s nějakou dobrou omáčkou a nezbylo ani trochu. No a pak zase do chrňan. Další den proběhl skoro stejně. Ráno snídaně, pak na svah, pár těch smrčků a domů. Dnes jsme ale neměli čas na různé blbosti a vylomeniny, protože jsme spěchali na večerní lyžování. Tento den jsme večeřeli buřtguláš. Jinak – denní permanentka stála 300 Kč a večerní lyžování 140 Kč. Vrátili jsme se (z večerního lyžování) zmrzlí, unavení, ale svítily nám oči a co hlavně – byli jsme spokojení. Usnuli jsme, ani nevíme jak. Ráno mše, uklízení (brrrrr), uklízení (ble) a odjezd vlakem. Takhle vydařený víkend jsem už

**Plná
pusa
sněhu**

dlouho nezažil. Celou dobu jsme se smáli a když ne, tak jen proto, že jsme na svahu měli plnou pusku sněhu. Kdyby šlo jen o mě, ještě týden bych tam byl ☺.

-řep-

ČTENÍ NA POKRACOVÁNÍ

„Dovolte, abych se vám představil,“ řekl vzápětí, protože se chystal k delšímu hovoru. „Jsem profesor Etiketa.“

Mladík na to nic. Neřekl, že ho těší, ani se sám nepředstavil.

„Tato kombinace je mi záhadou,“ pokračoval tedy profesor. „Mám-li usoudit z vaší katastrofální neznalosti způsobů, pak jste tedy v Čechách poprvé v životě, a to ještě pouhých pár hodin, a nepocházíte pravděpodobně vůbec z Evropy. Vaše důkladná znalost jazyka však zase jakoby svědčí o tom, že jste v Čechách pobýval dosti dlouhou dobu! Nedokážu si to dát dohromady ! Promiňte mi mou zvědavost ale – jak to s vámi vlastně je?“

„Ano, pobývám zde teprve několik hodin a jsem zde poprvé v životě,“ bezvýrazně prohlásil mladík.

„No né!“ žasl profesor. „Takže vy jste se naučil češtině jen tak z knížek a zvukových záznamů!? To je úžasné! Neuvěřitelné! Jak dlouho jste se učil česky?“

„Čtrnáct dní,“ řekl mladík bez pýchy.

O profesora se pokoušely mrákoty. Chtěl říci, že to není možné, ale uvědomil si, že by to bylo totéž, jako kdyby mladíka našel ze lži a z vychloubání, a tak tedy jen zopakoval onen přijatelnější výraz: „Neuvěřitelné!“

A pak ještě dodal: „Fantastické!“

Pokýval hlavou, obdiv se mu z tváře vytratil a profesor nasadil kritický tón: „Víte - ale přes všechno obdiv k vašemu učiteli, jedno mu musím vytknout: To vás přece také mohl naučit, že se vrchnímu neříká člověče a že v restauraci se neříká prodejte mi! Takové základní věci pro běžný společenský styk – a on to opomene! To nechápu. Opět se omlouvám za svou zvědavost, ale můžete mi, prosím, říci, odkud pocházíte?“

„Z Pavia.“

„Z Pavia? Opuštěte mi mou trapnou nevědomost – ale skutečně nevím, kde to je.“

„Planeta Pavius,“ netečně řekl mladík.

„Cože ! Chcete snad říci, že jste...“

„Pavián, ano.“

Profesor vyprskl smíchy a vzápětí se omluvil.

Pavián se zájmem sledoval smějící se tvář.

„Pardon – nechtěl jsem vás urazit,“ řekl profesor. „Ale pavián, jak jistě víte, – no... ehm...“

„Pavián jest obyvatel Pavia,“ řekl mladík. „Je to správně utvořené slovo, že ano?“

„Tedy... ano, zajisté. Obyvatel Pavia – Pavián. Ano. Jenže mi planetu Pavius neznáme, víte ? A pavián - s malým p přirozeně - u nás znamená pouze jediné: rod velkých opic ze skupiny úzkonosých.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Pavián bez úsměvu.

„Ne ?! Myslel jsem, že umíte česky dokonale !“

„Dokonale pro praktickou potřebu. Slovo pavián v tomto významu neznám. Právě jste, že jest to opice – nuže, slovo opice znám, avšak vím, že opice zde nežijí, a proto o nich nic víc nevím. Víím pouze, že výraz opičít se znamená nerozumně napodobovat.“

„Znamenitě!“ zajásal profesor. „Znáte i taková slova! Vy se tu neztratíte!“

Hned se však zachmuřil a pochybovačně dodal: „Ačkoli... ona ani sebedokonalejší znalost jazyka ještě neznamená, že se neztratíte! Neznáte-li ani nejběžnější pravidla lidského chování, pak budete mít neustále nějaké nepříjemnosti!“

Pavián potvrdil, že několik nepříjemností už měl, a stručně mu je vylíčil.

„A to vás sem poslali úplně samotného?“ zeptal se profesor pak.

„Nikoli. Přistál jsem s kolegou. Ale toho nemohu nalézt. Patrně se mu cosi nemilého přihodilo. Ostatně i já jsem byl již zavřen v jakémsi ochranném zařízení. Podařilo se mi uniknout pouze šťastnou náhodou.“

Profesor se na podrobnosti nevyptával, sledoval dál trpělivě svůj cíl: „Jaké je vaše poslání?“

„Studovat lidské chování, lidské způsoby.“

„Ale to je skvělé!“ Profesor přímo nadskočil radostí. „To jsme vlastně kolegové! Mojí specializací je totiž právě lidské chování! Příteli a kolego – nabízím vám veškerou pomoc a spolupráci. A kde vlastně bydlíte?“

„Nebydlím dosud nikde.“

„To je dobře. Budete bydlet u mne. V hotelu byste šel z maléru do maléru. Pojd'me, půjdeme hned. Mám doma dvě děcka, pospěšme si, než půjdou spát! Umíte si představit, jakou budou mít radost, až jim přivedu návštěvníka z jiné planety?“

„Neumím,“ řekl Pavián.

„No to nevadí – zkrátka zaplatíme a jdeme. Bydlím kousek odtud. Ode dneška jste mým hostem! Což znamená, že za ubytování a stravu nic nechci, aby bylo jasno.“

Vzápětí se však profesor upřímně zakřenil a dodal: „No ale tak úplně nezištně to nedělám, abych pravdu řekl. Chci se vás totiž na spoustu věcí vyptávat, čili tak říkajíc tahat z vás rozumy.“

„A chcete udělat radost svým dětem,“ dodal Pavián.

„Ano – to také.“

Znovu se přiblížil vrchní číšník, a dřív než profesor stačil zvolat platím, řekl Pavián: „Človče, kolik peněz chcete za tu vodu?“

Profesor si povzdechl: Bude s ním ještě práce...

Lidé se zdraví na setkání. Je to základní lidská slušnost.

Pozdrav „Dobrý den.“ je vhodný vždy a všude.

Zdravíme vždy z takového místa, aby nás zdravený nemusel hledat.

Z pozdravu musí být patrné, komu je určen.

Neodpovědět na slušný lidský pozdrav je veliká lidská neslušnost.

Jako první má pozdravit muž ženu a mladší staršího. Rozhodně však neplatí, že by měl menší zdravit většího.

Zdraví se ovšem nejen známí při setkání - slušný člověk pozdraví i neznámého, vstoupí-li k němu do místnosti, přisedne-li si k němu v restauraci či přistoupí-li k němu do kupé.

Za jistých výjimečných okolností je lepší nezdravit vůbec.

Stalo se také 10. března

(kromě vydání prvního čísla OMPUSE)

241 před Kristem

Římané zničili loďstvo Kartága a vyhráli tak první punskou válku

1452

Narodil se španělský král *Ferdinand II.*, který dal peníze Kryštofu Kolumbovi a ten pak objevil Ameriku

1503

Narodil se pozdější císař a český král *Ferdinand I.*

1845

Narodil se ruský car *Alexandr III.* Na trůn se dostal tak, že mu nějakí lumpové zavraždili otce.

1876

Američan *Alexander Graham Bell* poprvé použil svůj vynález – telefon.

1880

V Americe začala pracovat *Armáda spásy*.

1885

Narodil se Pierre Boulanger, který vymyslel ve své době slavné auto *Citroën 2 CV*.

1940

Narodil se americký herec *Chuck Norris*, známý ze seriálu *Walker, Texas Ranger*; téhož dne zemřel ruský spisovatel Michail Afanasjevič Bulgakov, autor románu *Mistr a Markétka*.

1948

Po pádu z okna zemřel syn našeho prvního prezidenta *Jan Masaryk*. Dodnes není jasné, jestli vypadl, vyskočil nebo byl vyhozen.

1952

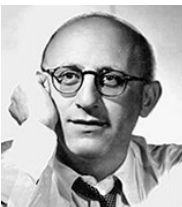
Fulgencio Batista a jeho banda provedli na Kubě revoluci a dostali se k moci. O sedm let později je vyhnal Fidel Castro.

1957

Narodil se terorista *Usama bin Ladin*.

1958

Narodila se americká herečka *Sharon Stoneová*.

1973

Zemřel režisér *Robert Siodmak*. Zfilmoval některé knihy Karla Maye (*Pyramida boha Slunce, Poklad Aztéků* aj.). Ve stejném roce, ale až 11. května, zemřel i herec Old Shatterhanda Lex Barker.

1985

Zemřel komunistický politik *Konstantin Ustinovič Černěnko*. Vládl něco přes rok, tedy stejně jako jeho předchůdce Jurij Andropov. Po nich nastoupil Michail Sergejevič Gorbačov, který konečně dovedl svaz komunistických zemí k rozpadu.

1987

Silné *zemětřesení* zabilo v Kolumbii a Ekvádoru 1000 lidí.

1998

Chilský generál *Augusto Pinochet* se vzdal vlády. Téhož dne byl jiný diktátor, indonéský Hadži Mohamed Suharto, „zvolen“ pošesté za sebou hlavou státu.

Tajenka z č.8 DALEKOHLED

Vtipy

Proč Skoti fotí za bouřky?
Aby ušetřili za blesk.

Dva beznozí na kolejích:
„Člověče, to, co houkalo, to asi nebyla sova...“

Fotbalový zápas drsný jako břitva. V porovnání s předešlými celkem nevinný
faul a rozhodčí už vytahuje z náprsní kapsy červenou.

„Za co?!“ spravedlivě se hněvá vyloučený hráč.

„Za nic,“ s ledovým klidem řekne rozhodčí.

„Jak, za nic?“ nevěří hráč svým uším.

„Normálně, prostě už mi došly žluté.“

Jak si přivydělávají vodníci?
Prodávají utopence.

Co může být horšího než diktát?

Dva diktáty.

Zákazník se ptá v bufetu: „Co má znamenat ten rychlý výprodej?“

„Zítra k nám má přijít hygienik.“

-mak-

Ompuse 3/ 2005, vychází 2.3.2005. Šéfredaktor: Martin Koumák. Ilustrace: Matěj Čadil. Grafika: Ondřej Koumák.

Distribuce: Kuba Vokurka. Redakce zábavy: Marie Riedlbauchová. Vydává Hlodavec.

Za věcnou správnost článků odpovídají jejich autoři.

Pozn. šéfredaktora: Článků v tomto čísle mělo být původně více, ale protože redaktori -daš-, JK, -mač-, MARY a -míš- z důvodů, které znají asi jen oni sami, své příspěvky nedodali, musíte se, vážení čtenáři, bez nich obejít.